

Het kabinet van dr. Leng

Van Preston & Child zijn verschenen:

Virus
Dodelijk tij
De verloren stad
Ijsgrens

DE PENDERGAST-THRILLERS:

- 1 De vloek van het oerwoud (Relic)
- 2 De onderwereld
- 3 De gruwelkamer
- 4 Kraaienvoer
- 5 Hellevuur
- 6 Dans des doods
- 7 Dodenboek
- 8 Het helse rad
- 9 Duel met de dood
- 10 Koortsdroom
- 11 Weerwraak
- 12 Twee graven
- 13 Wit vuur
- 14 Het blauwe labyrint

- 15 Scharlaken kust
- 16 De verborgen kamer
- 17 Stad van de eeuwige nacht
- 18 Dichtregels voor de doden
- 19 Gevaarlijke stroming
- 20 Bloedeloos
- 21 Het kabinet van dr. Leng

DE GIDEON CREW-THRILLERS:

- 1 Gideons wraak
- 2 Gideons strijd
- 3 Het verdwenen eiland
- 4 Over de ijsgrens
- 5 De Egyptische sleutel

DE NORA KELLY-THRILLERS:

- 1 Oude botten
- 2 Schorpioenenstaart
- 3 Het Duivelsplateau

Douglas Preston & Lincoln Child

Het kabinet van dr. Leng

Vertaald door Marjolein van Velzen

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Het Horatius-citaat op p. 252 is uit het Latijn vertaald door dr. A. Rutgers van der Loeff.

Het Shelley-citaat op p. 254 is uit het Engels vertaald door Willem Schudspeer.

© 2023 by Splendide Mendax, Inc. en Lincoln Child

Published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA

All rights reserved

© 2023 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *The Cabinet of Dr Leng*

Vertaling Marjolein van Velzen

Omslagontwerp Roald Triebels

Omslagbeeld straat © Evelina Kremsdorf / Trevillion Images

Omslagbeeld rook © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 3108 8

ISBN 978 90 210 3109 5 (e-book)

NUR 332

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Volgende patiënt...

Gefilterd door een sluier van stof en rook streek het vroege ochtendlicht over de enorme open plek waar Broadway en Seventh Avenue elkaar kruisten. Het hobbelige wegdek bestond uit ingeklonden aarde, zo hard aangestampt door de eindeloze stoet paard-en-wagens dat het ondoordringbaar als cement leek, behalve daar waar modderpoelen waren ontstaan rond de rails van de paardentram en rond de door een dikke laag mest omringde aanbindpalen.

Dit kruispunt was Longacre, het kloppend hart van de wagenhandel, een wijk buiten de snel groeiende stad; hier werden paarden gestald en zetelden de rijtuigbouwers.

Deze kille ochtend was het rustig op het wijde kruispunt van avenues en straten, afgezien van een enkele voetganger of koets. Niemand besteedde veel aandacht aan de jonge vrouw met het korte, donkere haar, gehuld in een purperen japon van ongebruikelijke snit en stof, die vanuit een steegje de open ruimte in stapte en even met rimpels in haar neus en samengeknepen ogen om zich heen bleef staan kijken.

Roerloos liet Constance Greene de eerste indrukken tot zich doordringen. Met uiterste zelfbeheersing zag ze kans niet te laten merken hoezeer ze overweldigd was door haar emoties. De aanblik, de geluiden, de geuren... talloze herinneringen aan haar kinderjaren kwamen bij haar boven, herinneringen die zo ver in het verleden lagen dat ze zich er amper meer bewust van geweest was. De allereerste, allersterkste gewaarwording was de geur van New York, die haar tot in haar onderbuik trof: een mengeling van aarde, zweet, paardenmest, koldampen, urine, braadvlees en de ammoniakwalmen van de leerlooierijen. Daarop volgden de visuele indrukken die ze ooit zo normaal had gevonden maar die nu vreemd aandeden – de telegraafpalen, die steevast scheef hingen; de gaslantaarns op de straathoeken, de talloze koetsen en rijtuigen die op of naast de trottoirs geparkeerd stonden,

en overal de tekenen van haveloze armoede. Uit alles bleek dat dit een stad was die zijn eigen groei amper kon bijhouden. Het vreemdst vond ze nog wel de afwezigheid van de normale achtergrondgeluiden van hedendaags Manhattan: autoverkeer, de claxons van taxi's, het gonzen van compressoren, turbines en aircosystemen en het ondergrondse gedaver van de metro. In plaats daarvan heerste er een relatieve stilte, waarin paardenhoeven te horen waren, en menselijke stemmen die riepen en lachten. Af en toe knalde er een zweep, en uit een saloon een eindje verderop klonk het valse getinkel van een piano. Ze was zo gewend geraakt aan de boulevards van Manhattan als verticale stalen canyons dat ze er even moeite mee had dit straatbeeld te plaatsen: zo ver het oog reikte waren de gebouwen niet hoger dan twee of drie verdiepingen.

Na een tijdje haalde ze diep adem, en daarna zette ze koers in zuidelijke richting.

Ze passeerde een morsig restaurant waar gasten voor vijf cent konden kiezen uit goulash van ossenstaart, een stoofschotel van kalfsribben of varkenspootjes met zuurkool. Op de stoep stond een krantenjongen te venten; met zijn schelle kinderstem verkondigde hij de hoogtepunten van het nieuws. Langzaam, in gedachten verzonken, passeerde ze hem, terwijl hij haar hoopvol een exemplaar voorhield. Ze schudde haar hoofd en liep door, maar wel zag ze de datum op de voorpagina: het was dinsdag 27 november 1880.

November 1880. Haar zus Mary, negentien jaar oud, werkte zich op dat moment halfdood in het Spinhuis van Five Points. Haar broertje Joseph, twaalf, zat zijn straf uit op Blackwell's Island.

En een zekere arts was kortgeleden begonnen met zijn gruwelijke, dodelijke experimenten.

Ze voelde hoe haar hart begon te bonzen bij de gedachte dat Mary en Joseph nog in leven waren. Misschien was ze net op tijd.

Tussen de plooiën van haar rok voelde ze het geruststellende gewicht van haar antieke stiletto, samen met achthonderdvijftig dollar in biljetten uit die periode. Met snellere pas ging ze op weg naar Herald Square, een respectabeler deel van de stad.

Na een minuut of tien lopen trof ze een modehuis dat naast maatkleding ook confectie verkocht. Een uurtje later kwam ze naar buiten,

gevolgd door een winkeldame met een hoedendoos en twee grote draagtassen. In plaats van haar purperen robe droeg Constance nu een elegante japon van pauwblauwe zijde met witte ruches, met aan de achterzijde een tournure, met een bijpassend mutsje en een kort jakje met een warme voering. Toen ze met energieke tred naar de stoeprand liep trok ze eerder bewonderende dan nieuwsgierige blikken. Constance wachtte terwijl de winkelassistente een rijtuig aanhield.

Nog voordat de koetsier van de bok had kunnen komen had Constance zelf het portier geopend en met een soepel gebaar een knooplaarsje op de treeplank gezet, en even later zat ze. De koetsier klom met opgetrokken wenkbrauwen de bok weer op, en de assistente plaatste de tassen en de hoedendoos in het rijtuig.

De man pakte de leidsels beet. ‘Waarnaartoe, mevrouw?’ vroeg hij. ‘Fifth Avenue Hotel,’ zei Constance, terwijl ze hem een dollarbiljet aanreikte.

‘Uitstekend, mevrouw,’ zei hij, en hij stak het briefje in zijn zak. Zonder verder nog een woord te zeggen klapte hij even met zijn zweep en vrijwel meteen was het rijtuig naadloos ingevoegd in de stroom van het verkeer.

Het was een minuut of vijf tot aan haar bestemming: het rijkversierde paleis van marmer en baksteen, vijf verdiepingen hoog, dat helemaal van 23rd tot aan 24th Street liep, tegenover Madison Square. Bij de ingang stopte het rijtuig. ‘Ho, Rascal,’ zei de koetsier.

Constance opende het luikje achter in het dak. ‘Wilt u even op me wachten?’ vroeg ze.

Hij keek omlaag vanaf zijn hoge, geveerde zitplaats aan de achterkant van de koets. ‘Jazeker, mevrouw.’ Hij schoof de grendel voor het portier weg en Constance stapte uit. Meteen kwamen er twee conciërges aanrennen om haar tassen en hoedendoos aan te pakken. Zonder op hen te wachten beende Constance tussen de Korinthische zuilen door naar de wit met rode marmeren vloer van de lobby.

Ze passeerde een barbier, een telegraafkantoor en een restaurant, en arriveerde tot slot bij de meterslange houten balie vol blinkend gewreven houtsnijwerk. Daarachter stond een aantal mannen in identieke livreeën. Een van hen kwam naar haar toe.

‘U was op zoek naar de ontvangstzaal voor dames, mevrouw?’ vroeg

hij met respectvolle stem. ‘Die is één verdieping hoger.’

Constance schudde haar hoofd. ‘Ik wil graag een kamer reserveren.’

De man trok zijn wenkbrauwen op. ‘Voor uw man en uzelf?’

‘Ik reis alleen.’

De wenkbrauwen keerden discreet naar hun plaats terug. ‘Aha. Ik vrees echter, madame, dat vrijwel al onze standaardkamers al bezet...’

‘Dan een suite, graag,’ zei Constance.

De centrale lobby van het hotel was een grote ruimte met een hoog, koepelvormig plafond, en door de ononderbroken stroom kwebbelende gasten, wier voetstappen echoden over het ruitpatroon van de marmeren vloer, was de man zo goed als onverstaanbaar.

‘Uitstekend, mevrouw.’ De receptionist draaide zich om naar een vakkenkast in de muur achter hem, haalde uit een van de nisjes een in leer gebonden boek en sloeg dat open. ‘We hebben twee suites beschikbaar op de derde verdieping en enkele op de eerste, als u liever geen gebruikmaakt van de paternoster.’

‘De wat?’

‘De paternoster. Daarmee kunt u op iedere verdieping van het hotel uitstappen.’

Hij had het, besepte Constance, over de lift. ‘Uitstekend. De eerste verdieping dan, graag.’

‘Geeft u de voorkeur aan...’

‘De beste suite die beschikbaar is, als het u belieft.’ Constance kon wel gillen. 27 november! Nu ze wist dat ze op tijd was om haar zus te redden leek iedere minuut die besteed werd aan dit soort futiliteiten een eeuwigheid.

De hotelmanager had te veel meegemaakt om een opmerking te maken over haar ongeduld. Hij sloeg een dikke bladzijde om in het hotelregister en doopte zijn pen in de inktpot. ‘Uitstekend, mevrouw. Er is een excellente suite beschikbaar op de hoek, compleet met zitkamer, slaapkamer, kleedkamer en bad.’ Hij hief zijn pen. ‘Het tarief is zes dollar per nacht of dertig dollar per week. Hoelang wilt u bij ons vertoeven?’

‘Een week.’

‘Personeel?’

‘Pardon?’